

Magnetofon płytowy MAG-D1 (P-181)

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:
1957

Miejsce powstania:
Moskwa, ZSRR

DANE TECHNICZNE

Wymiary:
wys.: 280 mm, sze.: 540 mm, gł.: 325 mm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane obiektu: domena publiczna. Opis kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL (Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne - Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORMACJE

MIM 1318/V/296

SŁOWA KLUCZOWE

analogowy, czas wolny, dźwięk, elektronika, elektrotechnika, fonografia, komunikacja, kopiowanie, muzyka, nagłośnienie, nośnik, odtwarzanie dźwięku, prąd, propaganda,



przemysł, urządzenia mobilne, wojsko, zapis
dźwięku

OPIS

Lampowy, specjalny magnetofon płytowy MAG-D1 (P-181) (МАГ-Д1, П-181) został zaprojektowany i wyprodukowany w moskiewskim Ogólnozwiązkowym Instytucie Nagrań Dźwiękowych (Всесоюзный научно-исследовательский институт звукозаписи, ВНАИЗ) w 1957 roku. Urządzenie pomyślano jako jeden z elementów wojskowego systemu łączności. Jest przeznaczone do rejestracji radiotelegraficznych sygnałów Morse'a. Model MAG-D1 należy do licznej rodziny magnetofonów MAG o specjalnym przeznaczeniu, od pozostałych modeli różni się zastosowaniem płyty ferromagnetycznej w miejsce szpuli z taśmą magnetyczną. To jedno z pierwszych urządzeń produkowanych w ZSRR, w którym zastosowano tę technologię do rejestracji radiotelegraficznych sygnałów. Zasada działania rejestratora jest oparta na zapisie magnetycznym. Zastosowany układ głowicy posiada wkładkę magnetyczną z igłą do odczytu, co pozwala na dwustronny zapis i odtwarzanie płyty. W urządzeniu użyto specjalnych płyt do nagrywania (wyglądem zbliżone do płyt gramofonowych), z rowkami bieżnika i materiałem ferromagnetycznym (tlenki żelaza i chromu) nałożonym na tarczę płyty. Kasowanie nagrań odbywało się poprzez rozmagnesowanie dysku w oddzielnym urządzeniu lub przez przesunięcie magnesu w kształcie sztabki nad powierzchnią płyty. Czas nagrywania z maksymalną prędkością wynosi około półtorej minuty do dwóch minut. Prędkość dysku podczas nagrywania i odtwarzania jest zmienna od trzydziestu pięciu do stu obrotów na minutę. Urządzenie posiada wbudowany wzmacniacz lampowy, głośnik, a także dolnoprzepustowy, wąskopasmowy filtr, który pozwala wyodrębnić nawet bardzo słaby sygnał podczas odtwarzania. Mechanizm urządzenia zamknięto w stalowej obudowie (waga całości to trzydzieści pięć kilogramów), pokrytej lakierem o teksturze młotkowej ze zdejmowaną pokrywą. Na obu bokach skrzynki znajdują się ręczne uchwyty, na dole przymocowano dwie szyny. Pokrętła na płycie czołowej panelu regulacyjnego służą do przesuwania nagrania do przodu i do tyłu, a także do regulacji poziomu głośności i barwy dźwięku. Aparat jest zasilany sieciowo prądem zmiennym. Dodatkowe wyposażenie magnetofonu stanowi skrzynka do przenoszenia płyt oraz stojak na nie. Oprócz zastosowań wojskowych, MAG-D1 był wykorzystywany w centralach telefonicznych, na dworcach kolejowych, czy lotniskach, do nagrywania i automatycznego odtwarzania komunikatów, reklam lub sygnału Morse'a z radiotelegrafu. Był używany także w biurach jako dyktafon i automatyczna sekretarka.

Opracowanie: Filip Wróblewski